

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **G. C.**, narozen x
státní příslušník M.
t. č. bytem x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. OAM-940/ZA-ZA11-VL13-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o oddělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně že se podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení o udělení mezinárodní zastavuje. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany již

podruhé, tentokrát z důvodů, že neměl žádné doklady ani zdravotní pojištění, zmínil též potíže s bratry žijícími v M., se kterými řešil převod domu, v České republice by chtěl být alespoň tři měsíce. Žalovaný shledal, že šlo opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť o první žádosti žalobce již bylo pravomocně rozhodnuto, a jelikož v nové žádosti neshledal žádné nové relevantní důvody, vyhodnotil ji jako nepřijatelnou a řízení proto zastavil.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal porušení ustanovení § 23c zákona o azylu a ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zdůraznil, že žalovanému poskytl veškeré potřebné údaje, že uvedl dlouhodobé problémy se svými bratry, že nemá žádné doklady a že se domů bojí vrátit. V předchozím řízení se nemohl dostatečně hájit, neboť mu jeho spolubydlící schovali dokumenty k řízení.
3. Žalobce dále namítal, že jej žalovaný dostatečně poučil o jeho právech a povinnostech. Zdůraznil přitom specifičnost řízení o udělení mezinárodní ochrany a jeho značný význam pro další život jednotlivých účastníků. Bylo proto povinností žalovaného, aby dostal ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu a poskytl žalobci ve všech fázích poučení o jeho právech a povinnostech, aby byl po celou dobu obeznámen s jasnými následky svých kroků.
4. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný pochybil, když se v průběhu nového řízení odmítal jakkoli zabývat aktuální situací v zemi původu, a to především ve vztahu k ochraně osob, které jsou pod stupňujícími útoky soukromých osob. Možnost opatření nových dokladů žalovaný rovněž neřešil.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě označil žalobní body za neoprávněné. Zrekapituloval důvody žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, které byly posuzovány již v pravomocně ukončeném řízení vedeném pod sp. zn. OAM-729/ZA-ZA12-2019, přičemž v řízení předcházejícím vydání žalobou napadeného rozhodnutí nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, které by zavdaly příčinu k opětovnému posuzování jeho žádosti a hodnocení odchodu z vlasti. Žalovaný rovněž poukázal na přílišnou všeobecnost žalobních bodů, ačkoliv je to právě žalobce, kdo je dle judikatury povinen dostatečně vymezit námitky směřující proti napadenému rozhodnutí. Žalovaný dále zdůraznil, že dle § 10a odst. 2 zákona o azylu nebylo jeho povinností posuzovat důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Pokud jde o situaci v zemi žalobcova původu, pak zde od doby vedení předchozího správního řízení nedošlo k žádné změně představující azylově relevantní skutečnost. Navíc není úkolem správního orgánu neustále opakovat již vyřčené, zvláště když od nabytí právní moci rozhodnutí o první žádosti žalobce a podáním jeho nové žádosti uplynul pouze měsíc. Námitku, že neřešil možnost obstarání si nových dokladů, žalovaný označil za absurdní, neboť toto není jeho povinností. Žalovaný rovněž argumentoval související judikaturou zabývající se výkladem § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a otázkou opakovaných žádostí. S ohledem na uvedené navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 10. 2019 v přijímacím středisku cizinců Z. Nedisponoval žádným dokladem totožnosti, své osobní údaje sdělil pouze na základě čestného prohlášení. Při pohovoru konaném dne 30. 10. 2019 žalobce uvedl, že pochází M., je schopen se dorozumět rusky, bulharsky a trochu i moldavsky, je křesťanského vyznání, není členem žádné politické strany či skupiny a ani se nikdy politicky neangažoval. Do České republiky přijel dne 1. 7. 2019 autobusem přes Rumunsko a Slovensko, nepobýval předtím v žádném státě EU, pouze v Rusku a na Ukrajině pobýval ne déle než tři měsíce. Vyloučil, že by měl nějaké zdravotní problémy. Připustil, že o mezinárodní ochranu žádá již podruhé. K dotazu na důvody své žádosti uvedl doslova toto: *„Měl jsem dostat z azylu dopis, tak mi to bylo aspoň řečeno. Měl jsem průkaz na tři měsíce. Když mi přišly dopisy, tak ti, s kterými bydlím, mi je dali, vyhodili je. No a protože nemám žádné doklady, zdravotní pojištění, tak jsem znovu požádal o azyl. Doma mě nikdo nečeká. My jsme tři bratři, já jsem nejmladší. Starší bratři chtějí, abych na ně napsal část domu, která zůstala po rodičích. Tak mi zavolal kamarád, že mohu za ním přijet do ČR, abych měl od nich klid. Bratři pak ale zavolali těm lidem, s kterými bydlím, aby mě poslali domů. Já tam ale nechci. Kromě potíže s bratry a domem ale žádné jiné potíže v M. nemám. Budu teď přemýšlet a čekat, co dělat. Chtěl bych tu být minimálně tři měsíce, budu přemýšlet, jestli jim dát část domu, jestli si najdu přítelkyni a budu tady dále žít.“* O této žádosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, přičemž stěžejním důvodem jejího vyhodnocení jako zjevně nepřipustné bylo opětovné podání žádosti o mezinárodní ochranu bez tvrzení nových relevantních skutečností.
7. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že žalobce podával žádost o mezinárodní ochranu již dne 14. 8. 2019. Skutečnosti, které osobě tehdy uvedl o své osobě, byly v zásadě shodné s těmi, které uvedl v pozdější žádosti specifikované výše. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany tehdy uvedl, že byl v pražském metru okraden o pas, když toto byl nahlásit na policii, tak dostal výjezdni příkaz, načež mu jistý Ukrajinec poradil, aby si na policii podal žádost o mezinárodní ochranu. O této žádosti žalovaný rozhodl svým rozhodnutím ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-729/ZA-ZA12-VL13-2019, tak, že žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť shledal, že žalobcem uváděné důvody nejsou z hlediska azylových důvodů relevantní a že jsou vedeny pouze snahou o legalizaci pobytu. Žalovaný se v uvedeném rozhodnutí zabýval též možnostmi udělení doplňkové ochrany a za tímto účelem si vyžádal dokumenty popisující situaci v zemi původu, přičemž po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že M. je bezpečnou zemí, ve které žalobci v případě návratu nehrozí újma v podobě uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, či vážné ohrožení jeho života jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v důsledku ozbrojeného konfliktu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 9. 2019.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Soud musel zohlednit článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany postupovaly dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly

povinný výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice), Česká republika však tuto transpozici neučinila, a proto má zmiňovaný článek přímý účinek a je třeba jej aplikovat i na nyní posuzovanou věc, neboť žádost o mezinárodní ochranu byla podána po datu 20. 7. 2015 (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud proto vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dle shora uvedených kritérií dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Soud o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť v reakci na výzvu soudu spojenou s odpovídajícím poučením účastníci řízení nesdělili, že ve věci požadují nařídit jednání.
10. Soud předně konstatuje, že uplatněné žalobní body jsou velmi všeobecné a je z nich poměrně obtížné rozpoznat, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
11. To se týká zejména prvního žalobního bodu, v němž žalobce předkládá výčet ustanovení zákona o azylu a správního řádu, o nichž tvrdí, že byla žalovaným porušena či nedodržena, zároveň však vůbec neuvádí, jak konkrétně se toto pochybení projevilo v napadeném rozhodnutí, ani jak tím měla být dotčena jeho práva. V této souvislosti dává soud za pravdu žalovanému, že je to právě žalobce, kdo nese odpovědnost za dostatečnou specifikaci žalobních bodů a kdo určuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Tento požadavek na řádnou precizaci žalobního bodu je v souladu s konstantní judikaturou, příkladně lze poukázat na rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž bylo mimo jiné zmíněno: „...*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ Citovaný výklad zcela přiléhá na nyní projednávanou věc ve vztahu k žalobcem předkládanému výčtu ustanovení správního řádu a zákona o azylu, ve vztahu k nimž pouze všeobecně namítá, že byly porušeny, aniž by blíže uvedl, jak se toto porušení mělo projevit na meritu napadeného rozhodnutí.
12. Totéž lze uvést i k žalobcem namítanému nedostatečnému poučení o jeho právech ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu. Z žalobních tvrzení není zřejmé, jak konkrétně se namítané nedostatečné poučení mělo projevit na subjektivních právech žalobce a jak to ovlivnilo výsledek posouzení jeho (opakované) žádosti. Měl-li snad žalobce na mysli poučení o tom, jak si vyřídit chybějící doklady totožnosti či jak se přihlásit do systému veřejného zdravotního pojištění (neboť právě tyto problémy zmiňoval v obou svých žádostech o udělení mezinárodní ochrany), pak soud zdůrazňuje, že tak dalece všeobecná poučovací povinnost dle § 4 odst. 2 správního řádu rozhodně nesahá. Dle zmiňovaného ustanovení je správní orgán povinen poskytovat přiměřené poučení pouze v souvislosti se svým úkonem a pouze je-li to potřebné vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčení osoby potřebné. V souvislosti s projednáváním

žádosti o mezinárodní ochranu rozhodně nelze považovat za potřebné dávat poučení o způsobu vyřizování ztracených či odcizených dokladech totožnosti, ani o účasti v systému veřejného zdravotního pojištění. Činnost orgánu mezinárodní ochrany nelze směšovat s činností bezplatné právní poradny. Pokud jde o rozsah poučení bezprostředně související s projednáním žádosti o mezinárodní ochrany, pak soud – vzhledem k absenci konkrétnějších tvrzení ze strany žalobce – pouze konstatuje, že z obsahu správního spisu nelze nijak dovodit, že by žalovaný této povinnosti nedostál.

13. Zmiňoval-li se žalobce o problémech s bratry a o strachu z návratu domů, pak toto žalovaný správně vyhodnotil jako azylově nerelevantní, neboť nic nenasvědčuje tomu, že by problémy toho druhu žalobce nemohl řešit prostřednictvím kompetentních orgánů v zemi původu. Žalovaný proto zcela správně tato tvrzení nepovažoval za nové skutečnosti či zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o azylu, které by byly způsobilé zásadním způsobem přehodnotit důvody, na kterých bylo založeno předchozí rozhodnutím ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-729/ZA-ZA12-VL13-2019. Soud pouze pro úplnost poznamenává, že skutečnosti zmiňované žalobcem v souvislosti s jeho bratry se velmi pravděpodobně týkají záležitostí ryze soukromoprávního charakteru (spor o vlastnictví nemovitosti v M. zděděné po rodičích), které ani vzdáleně nenasvědčují hrozbě nějakého reálného ohrožení, ale spíše tomu, že žalobce se zkrátka jen nechce řešením spoluvlastnických sporů v rámci své rodiny zabývat. Zjevně se tedy nejedná o nějaké stupňující se útoky soukromých osob, jak se žalobce patrně snažil naznačit v závěru své žaloby.
14. K námitce nedostatečného hodnocení aktuální situace v zemi původu soud zdůrazňuje, že v předmětné věci se jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v němž správní orgán musí nejprve posoudit přípustnost této žádosti (§ 11a odst. 1 zákona o azylu). V rámci zkoumání přípustnosti opakované žádosti je povinnost správního orgánu zjišťovat situaci v zemi původu do značné míry limitována výsledkem řízení o žádosti předchozí. Jak bylo uvedeno výše (viz bod 7), řízení o první žádosti žalobce ze dne 14. 8. 2019 bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-729/ZA-ZA12-VL13-2019, němž se žalovaný situací v zemi původu podrobně zabýval. V rámci přezkumu přípustnosti opakované žádosti ze dne 24. 10. 2019 proto žalovaný v souvislosti s otázkou bezpečnostní situace v zemi původu zcela správně odkázal na závěry svého prvního rozhodnutí s tím, že žalobce ve své druhé žádosti neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že se situace změnila. Zde naopak žalovaný velice trefně poznamenal, že nová žádost byla podána dne 14. 10. 2019, tedy ani ne měsíc po datu 24. 9. 2019, kdy rozhodnutí o první žádosti nabylo právní moci. Soud zcela souhlasí s žalovaným, že povinností správních orgánů příslušných ve věcech mezinárodní ochrany rozhodně není dokola opakovat již vyřčené, zvláště za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu uvede jen velmi všeobecné skutečnosti.
15. Namítal-li žalobce, že se v předchozím řízení nemohl dostatečně hájit, neboť mu spolubydlící schovali dokumenty k řízení, pak toto se zjevně týká rozhodnutí o jeho první žádosti, a nikoliv nyní napadeného rozhodnutí. Jelikož první rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-729/ZA-ZA12-VL13-2019 žalobou napadeno nebylo, nemohl se soud otázkou jeho zákonnosti již blíže zabývat. Navíc ani není zřejmé, jak by se skutečnost spočívající v údajném schování dokumentů spolubydlícími sama o sobě mohla projevit na výsledku řízení.

16. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. Nad rámec vypořádání žalobních bodů soud konstatuje, že z obsahu žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (ve které žalobce nepřímou připouští, že žádost podává kvůli chybějícím dokladům a že se v zemi původu ničeho reálně neobává) i z formulace žaloby (ve které návrh na přiznání odkladného účinku zaujímá podstatně větší rozsah než žalobní body) lze usuzovat, že žalobce zjevně neusiluje o udělení mezinárodní ochrany, ale své žádosti podává pouze za účelem překlenutí určité životní situace. I to podporuje závěr, proč jeho žalobě nemohlo být vyhověno.
18. O náhradě nákladů řízení aplikoval ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2020

Mgr. Josef Straka
samosoudce

